

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. D.**
bytem x
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j. 033563/2020/KUSK,
sp. zn. SZ_063111/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j. 033563/2020/KUSK, sp. zn. SZ_063111/2019/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil výrokovou část rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 28. 3. 2019, č. j. OPŘ_DP/2215/17-22/PJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky OPEL, registrační značky x, v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci dne x v K., nám. x, byly dodržovány povinnosti řidiče, neboť nezjištěný řidič zaparkoval v uvedeném dni a čase uvedené vozidlo před vjezdem na pozemek v K., čímž porušil povinnost stanovenou v § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Dále bylo vozidlo zaparkováno na chodníku, čímž nezjištěný řidič porušil rovněž § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Změna provedená žalovaným spočívala v nové formulaci výrokové části prvostupňového rozhodnutí, z níž žalovaný (stručně řečeno) vypustil přestupek zaparkování vozidla na chodníku.
3. Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, neboť žalovaný částečně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, nicméně již neuvedl, jak naložil se zbytkem rozhodnutí. Pokud žalovaný změnil rozhodnutí jen zčásti, měl je ve zbytku potvrdit, což neučinil. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, publikovaný pod č. 462/2005 Sb. NSS.
4. V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že nebyly prokázány formální znaky přestupku a žalovaný se opomněl vypořádat se všemi odvolacími námitkami. Konkrétně žalobce namítal, že k přestupku nezjištěným řidičem nedošlo, neboť vozidlo provozované žalobcem stálo „*před vjezdem na pozemek*“, ačkoliv odkazované zákonné ustanovení zakazuje „*stát před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci*“, a dále že nebylo prokázáno, že komunikace, na které vozidlo zastavilo, byla chodníkem pro chodce, přičemž v katastru nemovitostí je daná plocha evidována jako „ostatní plocha“, nikoliv jako chodník. V této části žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Žalovaný se těmito námitkami vůbec nezabýval, stejně jako se nezabýval odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně se nijak nezabýval materiálním znakem přestupku provozovatele vozidla.
5. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá, že nebyly splněny předpoklady pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť správnímu orgánu I. stupně byly známy skutečnosti o osobě řidiče v době spáchání přestupku, neboť mu je sdělil sám žalobce. Šlo o rakouského občana P. K., bytem ve V., který na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval a písemně se k věci vyjádřil. Žalobce nesouhlasí s tím, že se správní orgány odmítly vyjádřením zabývat jen proto, že bylo vyhotoveno v německém jazyce. Správní orgán I. stupně naopak měl povinnost pomoci mu případné nedostatky odstranit, vyzvat

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

jej k odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Část odůvodnění napadeného rozhodnutí, která se této otázky týká, postrádá dle žalobce jakoukoliv logiku a souvislost se vznesenou odvolací námitkou, a je rovněž částečně nesrozumitelná. Žalobce poukazuje rovněž na právo občana Evropské unie (EU) používat při jednání s úřady svůj rodný jazyk, je-li úředním jazykem EU, což německý jazyk jistě je. Žalobci proto není jasné, proč za této situace správní orgány nejednaly dále s označeným řidičem, který prokazatelně existoval a byl správním orgánům dostupný. Závěr žalovaného o tom, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, je neodůvodněný, a tedy nepřezkoumatelný. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí není výslovně uvedeno, že se prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzuje. Je z něj však patrné, jak žalovaný rozhodl a jako celek není nesrozumitelné. K druhému žalobnímu bodu poukázal na to, že ve správním spise se nachází vyjádření (*patrně nedopatřením uvedeno Magistrátu města Kolín, pozn. soudu*), že stavba před vjezdem na pozemek v K., nám. x, je stavbou chodníku. Označení místa přestupku pokládá žalovaný za srozumitelné. K třetímu žalobnímu žalovaný poukázal na to, že vyjádření údajného řidiče bylo odesláno z podací pošty na Praze 8. Z tohoto důvodu správní orgány měly za to, že jde o podání žalobce a požadovaly jeho překlad do českého jazyka. Dále žalovaný poukázal na nesoulad mezi podpisem údajného řidiče na mezinárodní doručence a na jeho údajném vyjádření. Z procesní opatrnosti navrhuje žalovaný výslech členů zasahující hlídky Městské policie Kladno. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady za písemné úkony.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 5. 2017 od Městské policie Kladno oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ze dne 10. 5. 2017, z něhož se podává, že dne 6. 5. 2017 oznámil na linku 156 V. J., že mu dvě vozidla blokují výjezd z pozemku. Hlídkou městské policie bylo zjištěno, že jedním z vozidel je shora specifikované vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce. Současně bylo zjištěno, že obě vozidla stojí na chodníku. Hlídka se pokusila žalobce bezvysledně kontaktovat, protože přistoupila k odtahování vozidla. Ještě před příjezdem odtahového vozidla vyšel z domu muž, v němž byl ztotožněn žalobce, který uvedl, že obě vozidla na místě zaparkoval. Vyřešit přestupek v blokovém řízení na místě žalobce odmítl.
8. Dne 23. 6. 2017 byla žalobci doručena výzva k zaplacení určené částky ve výši 300 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně současně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy. Podáním ze dne 3. 7. 2017, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7. 7. 2017, žalobce sdělil, že řidičem vozidla byl P. K., s datem narození a vídeňskou adresou. Správní orgán I. stupně pokračoval předvoláním označeného řidiče k podání vysvětlení, které na vídeňské adrese převzal dne 14. 9. 2017. Dne 25. 9. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání učiněné dne 22. 9. 2017 na poště 181 00 psané německy a podepsané „P. K.“.
9. Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 15. 1. 2018 věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Příkazem ze dne 5. 4. 2018 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil jako provozovatel shora popsaného motorového vozidla, neboť v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 6. 5. 2017 v 19:49 při užití uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Podle přiložených doručenek byl příkaz žalobci doručen dne 20. 4. 2018. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení předvoláním k ústnímu jednání na den 13. 3. 2019, kterého se žalobce bez omluvy nezúčastnil, protože se konalo v jeho nepřítomnosti.

10. Dne 29. 3. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku blíže popsaného v bodě 1. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně ve vztahu k uplatněným námitkám uvedl, že k podání učiněnému v německém jazyce a podepsanému P. K. nepřihlížel s odkazem na § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebylo v českém jazyce a nebyl k němu přiložen ani předklad. Skutečnost, že motorové vozidlo stálo na chodníku, měl správní orgán I. stupně za prokázanou fotografiemi pořízenými městskou policií.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (blíže viz bod 1 *in fine*). K otázce, zda nezjištěným řidičem byl spáchán přestupek, žalovaný uvedl, že jeho spáchání má dostatečně prokázané shromážděnými důkazy. Tvrzení o pouhém zastavení měl žalovaný za vyvrácené dobou stání nejméně od 19:46 do 20:18 hodin. K námitce nedostatečně specifikovaného výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že přistoupil za účelem zpřesnění k jeho změně, jinak jej považoval za dostatečně určitý a srozumitelný. K námitce, že místo, kde vozidlo stálo, nebylo chodníkem, žalovaný nic bližšího neuvedl, nicméně (jak uvedeno výše) tuto část jednání z popisu skutku ve výrokové části vypustil, přičemž uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačí porušení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. K námitce absence zákonných podmínek pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla žalovaný uvedl, že žalobci byla výzva podle § 125h zákona o silničním provozu zaslána a setrval na závěru správního orgánu I. stupně o tom, že podání podepsané P. K. v německém jazyce nesplňovalo požadavky § 16 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že popsaná praxe je správním orgánům známa z rozhodovací činnosti, přičemž pasivitu (patrně označeného řidiče) nelze klást k tíži správního orgánu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nesouhlasí, jejich souhlas je proto presumován. Důvody k nařízení ústního jednání za účelem provedení žalovaným jen z opatrnosti navržených důkazů, soud neshledal, neboť pro posouzení věci si vystačil s obsahem správního spisu a výsledk členů zasahující hlídky považuje za zcela nadbytečný.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, aniž uvedl, jak naložil se zbytkem rozhodnutí, resp. že neuvedl, že se ve zbytku potvrzuje. Nijak blíže již nekonkretizuje, v jakém ohledu je pro něj nesrozumitelné.
15. Dle konstantní judikatury rovněž platí, že s tímto důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se pouze oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen. Proto by správní soudy měly ke zrušení rozhodnutí pro nesrozumitelnost přistoupit jen v těch nejzávažnějších případech, kdy není možné namítanou vadu odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu správního spisu a průběhu správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 3 As 80/2018-32, bod 15, či ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 Ads 291/2020-31, bod 16). Podle § 90 odst. 1 písm. c) části před středníkem, ve spojení s odst. 5 větou druhou správního řádu může odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Jestliže odvolací správní orgán změnil nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
16. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný provedl změnu prvostupňového rozhodnutí tak, že výrokovou část zcela nově formuloval, přičemž nová formulace obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 odst. 2 správního řádu a v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce ani nekonkretizuje, ve které části prvostupňového rozhodnutí postrádá jeho potvrzení. Podrobně se k možnostem odvolacího orgánu, jak naložit s odvoláním napadeným rozhodnutím, vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaném pod č. 3837/2019 Sb. NSS (body 17 – 20), přičemž soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. Jakkoli je možné v odvolacím řízení měnit i odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 As 133/2014-29, bod 34), neděje se tak cestou změny rozhodnutí, ale rozhodnutí se v takovém případě potvrzuje a změna se projeví pouze v odůvodnění odvolacího

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

rozhodnutí. Ke změně rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tudíž dochází pouze při změně ve výrokové části rozhodnutí, která také jako jediná nabývá právní moci a vykonatelnosti.

17. V nyní posuzovaném případě žalovaný celý výrok prvostupňového rozhodnutí nahradil vlastním výrokem. Jediná část, která v něm není obsažena, je poučení o lhůtě a způsobu úhrady pokuty a náhrady nákladů řízení. Tato část je však materiálně poučením podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Částí výroku by se stala teprve, pokud by správní orgán určil jinou než třicetidenní lhůtu k zaplacení pokuty. O rozhodování pak už vůbec nelze mluvit v případě informací o tom, na jaký účet a pod jakými symboly má být pokuta a náhrada nákladů řízení uhrazena. Obě tyto informace by stejně dobře mohly být obsaženy až v části poučení. Byť tedy žalovaný připouští, že měl rozhodnutí ve zbytku potvrdit, soud nesdílí názor, že to bylo nezbytně třeba právě vzhledem k tomu, že ke změně výroku došlo zcela a nikoli pouze zčásti. Nadto, ani z žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze závěr o nepřezkoumatelnosti bez dalšího při absenci výroku podle § 90 odst. 5, věty druhé správního řádu dovodit. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná a soud může přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.
18. Prvně se soud zabýval žalobní námitkou, podle které nebyly splněny předpoklady pro vyvození subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Splnění podmínek citovaného ustanovení je totiž klíčové pro to, zda přestupkové řízení mohlo být s žalobcem vůbec zahájeno. Žalobce zpochybňuje, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud vzal za prokázané, že žalobce sdělil v zákonem požadovaném rozsahu identifikační údaje o řidiči v době spáchání přestupku, že správní orgán I. stupně označenému řidiči na vídeňskou adresu úspěšně doručil a že mu byla následně podáním učiněným na Praze 8 doručena odpověď v německém jazyce, kterou se odmítl zabývat z důvodu, že byla sepsána v německém jazyce, což aproboval i žalovaný.
19. K otázce dostatečnosti postupu správních orgánů ke zjištění osoby pachatele přestupku proti pravidlům silničního provozu existuje bohatá judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu. Jejím charakteristickým rysem je, že je různorodá podle toho, k jak skutkově různorodým situacím v jednotlivých řízeních dochází. Vždy je však třeba důsledně od sebe odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, od případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, 9 As 311/2018-27, bod 21). V nyní posuzovaném případě správní orgány nijak logicky nevysvětlily, z jakého důvodu se dále nezabývaly podáním podepsaným P. K., které jim bylo doručeno, přičemž pouhý poukaz na skutečnost, že bylo sepsáno v německém jazyce, resp. že nebylo přeloženo do českého jazyka, nemůže obstát.
20. Lze obecně akceptovat v řízeních o žádosti, že účastník řízení musí předkládané cizojazyčné písemnosti doprovodit rovněž jejich úředně ověřeným překladem do českého jazyka, ledaže správní orgán sdělí, že takový překlad nevyžaduje. Stejně tak judikatura dospěla k závěru, že v takových řízeních je možné, aby i správní orgán doručoval účastníkovi - cizinci rozhodnutí v českém jazyce bez překladu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2009, č. j. 4 Ads 100/2009-73). Jiná je ovšem situace

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v řízeních z moci úřední, tím spíše v řízeních o přestupcích, kde je § 16 odst. 1 až 3 správního řádu již potřeba vykládat ve světle čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., který výslovně hovoří o právu na bezplatnou pomoc tlumočníka. Uvedené ustanovení sice upravuje právo osoby, která byla obviněna z trestného činu, avšak z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) vyplývá, že ustanovení citovaného článku jsou použitelná rovněž pro řízení o správních sankcích před správními orgány (srov. například rozsudky ESLP č. 8544/79, z 21. 2. 1984, ve věci Öztürk v. Německo, č. 27061/95, z 2. 9. 1998, ve věci Kadubec v. Slovensko, nebo č. 26138/95, z 2. 9. 1998, ve věci Lauko v. Slovensko).

21. Lze akceptovat, že správní orgán I. stupně nepřeložil do jazyka německého, popř. anglického výzvu k podání vysvětlení ze dne 25. 8. 2017, protože dosud nebylo řízení o přestupku zahájeno a ani se tímto úkonem nezahajovalo. Z žádného právního předpisu však neplyne (§ 16 odst. 1 správního řádu aplikovat nelze), že bylo povinností adresáta komunikovat se správním orgánem I. stupně v českém jazyce. Adresát (P. K.) se po správních orgánech ničeho nedomáhal, reagoval na výzvu, kterou mu správní orgány zaslaly. Pokud se tedy správní orgán I. stupně jen z tohoto důvodu odmítl podáním v německém jazyce zabývat, což žalovaný aproboval, nelze jeho postup považovat za správný a dostačující z hlediska povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Obdobnou situací se zabýval Nejvyšší správní soud ve shora již citovaném rozsudku ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, kdy správní orgány rovněž doručovaly označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení do ciziny, přičemž ta zůstala zcela bez odezvy. Ani v takovém případě nebyla aktivita správního orgánu I. stupně shledána dostatečnou. Tím méně může být shledána dostatečnou za situace, kdy reakci správní orgán I. stupně obdržel.
22. Soud si je vědom, že vyvstávají důvodné pochybnosti přinejmenším o tom, kdo předmětnou odpověď podepsanou P. K. psal a zda to byl skutečně P. K., který ji z Prahy 8 správnímu orgánu I. stupně odeslal. Žádnou z těchto indicií, které by mohly nasvědčovat obstrukčnímu jednání ze strany žalobce, se však ani jeden ze správních orgánů dále nezabýval. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „(...) popsána praxe je správním orgánům z rozhodovací činnosti velmi dobře známa. (...)“ Nelze však seznat, jakou praxi má žalovaný na mysli, přičemž žádné bližší zdůvodnění v souladu s požadavky soudní judikatury na přezkoumatelnost takové úvahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, publikovaný pod č. 2312/2011 Sb. NSS) napadené rozhodnutí neobsahuje.
23. Na absenci těchto úvah v přestupkovém řízení již nemůže nic změnit skutečnost, že se jich žalovaný dovolává a poukazuje na ně ve vyjádření k žalobě. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že vyjádření k žalobě není nástrojem k dodatečné nápravě vad či nedostatků ve skutkových zjištěních a právním hodnocení správního orgánu v napadeném rozhodnutí. Na takové dodatečné zdůvodnění provedené ve vyjádření k žalobě nemůže soud brát zřetel (srov. z recentní judikatury rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 3 As 159/2018-81, bod 20). Je tomu tak i proto, že správní soud obecně nemůže nahrazovat činnosti správních orgánů a činit úvahy, které měly učinit již správní orgány. Proto se soud nebude dále zabývat tím, zda označení řidiče v tomto případě bylo obstrukčním jednáním ze strany žalobce či nikoli, a zda zde jsou či nejsou pochybnosti o podání podepsaném P. K. ze dne 22. 9. 2018 na poště na Praze 8, neboť by tím nepřipustně předjímal, jak tuto okolnost vyhodnotí správní

orgány. Rozhodné je to, že nebylo možné podání v německém jazyce odmítnout jen z důvodu, který správní orgány uvedly. Tento žalobní bod je důvodný.

24. Podle ustálené judikatury zrušení správního rozhodnutí při důvodnosti jen některého ze žalobních bodů vyžaduje posouzení dalších žalobních bodů tehdy, má-li to význam pro další správní řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, 7 As 91/2015-79). Soud se proto ve stručnosti vyjádří k dalším žalobním námitkám, které žalobce vznesl. Námitka, týkající se polemiky o chodníku není důvodná již jen proto, že žalovaný tuto část jednání z popisu skutku vypustil a za stání na chodníku k postihu nedošlo. Žalovaný se tedy touto otázkou nejen nemusel, ale ani nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat nad rámec toho, že tuto část vypustil a proč. Ani pokud jde o námitku nenaplnění formálních znaků přestupku, žalobce nereflektuje změnu v popisu skutku, k níž žalovaný přistoupil, podle něhož se žalobce dopustil přestupku tím, že nezajistil dodržování povinností stanovených silničním zákonem, neboť jím provozované vozidlo stálo v uvedený den a čas, na uvedené adrese „před vjezdem na pozemní komunikaci“, nikoli již „před vjezdem na pozemek“. Žalobní argumentace se tudíž míjí s tím, jak žalovaný ve věci rozhodl a námitka tudíž není důvodná.
25. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dovozuje, že v obvyklých situacích bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Jelikož žalobce v prvostupňovém řízení žádné námitky vůči naplnění materiální stránky přestupku nevznesl, nebyl správní orgán I. stupně povinen zvlášť se touto otázkou zabývat, neboť žádná zjevná okolnost, která by společenskou škodlivost jednání žalobce vylučovala, nenastala. Tuto povinnost měl až žalovaný k odvolací námitce žalobce. Je pravdou, že se žalovaný této otázce věnoval zcela minimalisticky a i soud si dovede představit podrobnější odůvodnění. Nicméně tuto odvolací námitku žalovaný nepominul, a i vzhledem k tomu, že se žalobce omezil pouze na obecnou citaci správní judikatury, aniž by uvedl konkrétní okolnosti, které v jeho případě měly společenskou škodlivost vylučovat či podstatně snižovat, lze stále ještě takový rozsah odůvodnění akceptovat, a to i vzhledem k tomu, že se jednalo o rutinní porušení zákona o silničním provozu, u něhož není zapotřebí provádět komplikované úvahy o jeho společenské škodlivosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud je toho názoru, že vytčenou vadu je možné napravit i v řízení odvolacím, přičemž ponechává na žalovaném, jak námitku nenaplnění předpokladů pro přestupkovou odpovědnost žalobce vyhodnotí v návaznosti na závěry učiněné soudem. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech

souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.